

ÖLBÉY IRÉN VERSEI

VÁRTAM

Vártam a szót s te összezártad
keményvonalú, makacs szádat.
Egyre vártam, hogy talán szólsz már,
vártam délig, ámde nem szóltál.
S én izgatottan vártam estig,
beszéltél, de nem szóltál semmit.
S én tovább vártam, egyre vártam
s a nagy, kegyetlen éjszakában
a szemem nem vettem le rólad,
elmúlt éjjel s vártam a szódat.
S a szót, amikor jött a hajnal,
elvitte örökre magaddal.

ŐSZI REGGEL

Ó ezek a csodaszép őszi reggelek!
Tegnap esett s a gyöngyön a tűz átremeg,
a mező ezüst csillogásba öltözött,
a messzeség még csupa vattás, sűrű köd.
A párából most bontakoznak ki a fák
s mintha dunna alól bújna ki a világ.
Egy legény megy az úton s közben filtyörész,
az ő szeme is csupa mély gyönyörködés.
Az árokparton dinnyét eszik egy szegény
koldus, dinnyét kávézik s átfonja a fény,
az őszi, hűvös ragyogás. A házfalak
aranyból vannak, ahogy rájuk süt a nap,
a kútból a vödör gyémántot mereget
s királyfiak a futballozó gyerekek.
Megyek az úton s lelkem csupa áhitat.
Süss át rajtam, lángolj át rajtam, őszi nap,
ihless meg engem mély lángoddal, végtelen
szépség, őszi sugár, kozmoszi szerelem.

ŐSZI STRÓFÁK

Ősz az idő, a szél kürtje harsan,
hull a vén fák vert aranya lassan,
összeseprem hatalmas kazalba
s gondolkodom, mit is vegyek rajta.

*

Túl a dombon öreg pásztor pipázik
s a rezes nap orrahegye se látszik,
nem lobog most, didereg most a pázsit,
csak egy égő csipkebokor világít.

*

Száll a pára, kék a távol,
szederinda röten lángol,
ázott fűzfa áll mellette,
mintha, szegény, melegegő.